

הוא

הרג

אותה

בגללו

היא לא הישלתה את עצמה בקשר לאהבה. היא ידעה שבינה לבין מילו, בעלה, איש-קבע בחיליהם, לא בערה האהבה הגדולה מהרומנים. אך זה לא הפריע לה. מילו היה בעל טוב, העניק לה בית חם. שרה עברה קורס עובדות-מעבדה, קיבלה ג'וב בלישכת-הגיוס בחיפה. לזוג נולדו שני ילדים, והכל נראה שפיר. גם שמואל שמילוביץ היה שבע-רצון מאשתו וביתו. טיפוס שיגרותי, שקט, היה שמואל האדם האחרון בעולם שאפשר היה להאמין עליו שיתפרץ, לילה אחד, עוזי יורק"אש בידי, בניסיון לחסל את אשתו ומאהבה.

הוא עלה בהדרגה בדרגה, הגיע לדרגת רס"ר, נעצר שם תקופה ארוכה, הצליח לבסוף להגיע לקורס קצינים. הוא היה קרוב לארבעים כאשר זכה בדרגת הסגן שלו. אולם אם קיווה שיחסה של אשתו ישתנה, בעקבות כך, נחל אכזבה. לגבי מילו, היתה עבודתו כל עולמו. לגבי אשתו, היה זה פשוט ג'וב.

החברה

המליצה

את היתה התמונה כאשר פגשה שרה שמילוביץ לראשונה את אלכס הרי: היא היתה עקרת-בית שלוהה, אשתו של סגן אלמוני בקבע, שהתגוררה בדירה צנועה בקומה הרביעית של שיכון חיפאי אפור. היא היתה יכולה לסיים את תייה באותה שיגרתיות שלוהה וקריירה, לולא פגישה זו.

אלא שהפגישה התקיימה — ושרה סיימה את חייה אחרת.

שרה שמעה על הרי מפי חברה, שהת-פעלה מהטיפול שקיבלה ממנו. אלכס הרי היה רופא טיבעוני ידוע. הוא למד את המקצוע באנגליה וגרמניה, היה דמות מוכרת בחוגי המרפאים הטיבעוניים בעיר, למ, שימש במונח כמוזכר הפדוציה הבינ-לאומית של המרפאים הטיבעוניים, שמור שבה בלונדון. לאחרונה, טרח רבות ב-אירגון הכנס הבינלאומי הקרוב של האגודת, שהייערך בנובמבר.

הוא היה בן 52, גרוש ואב לשני ילדים, כאשר שרה בת ה-35 הגיעה לראשונה לוויולה המפוארת שלו בטיבעון.

היתה זו מצידה לפחות, אהבה במבט ראשון. כל מיטען האהבה העצום, שהיה עצור בתוכה כל השנים, פרץ החוצה.

סצינות

סוערות

בתחילה, שמרה את אהבתה החדשה לעצמה. גם הרי לא ידע. לבעלה.

רס"ר המטייס בהצלחה קורס קצינים מקבל דרגת סגן.

המאהב

הסבירה את נסיעותיה התכופות לטיבעון בעובדה שהיא נמצאת בטיפול רפואי — מה שהיה אמת לאמיתה. יחד עם זאת, סירבה לגלות מה הטיפול, ומי הרופא. האם חששה שבעלה יגלה כי היא מאוהבת נואשות ברופאה?

הסוד שחזר לחיי המשפחה החל מעיק, ובין מילו ואשתו גבר המתח. אך היה זה רק לאחר סיום הטיפול, שהרומן בין שרה לאלכס החל, בעקבות פגישה באקראי בין השניים. שרה החלה מבלה את ערביה בוויולה המוצלת וההודורה בטיבעון.

היא היתה חוזרת מעבודתה הביתה, מטפלת בילדים, ונוסעת לטיבעון. היא הודתה בפני בעלה באהבתה, סירבה לגלות את שם האישה.

בבית משפחת שמילוביץ החלו סוערות סצינות. מילו איים על אשתו ברצח. שרה פחדה. היא ידעה שהיא יקרה לו מדי מכדי שייותר עליה בקלות. לאחר שאיים עליה ברצח פעם נוספת, פנתה למפקדו.

סיפרה על הפרשה, על האיומים, ועל רצונה להתגרש.

בתינוכו של המפקד, עמדה להיערך השבוע פגישה בין שרה, שמואל, וכמה קרובים, על-מנת לנסות להסדיר את הפרייה.

למילו, היתה זו טרגדיה. מצד אחד, לא יכול היה לוותר על האשה שאהב.

יחד עם זה, הבין את חוסר התוחלת בניסיון להמשיך לאחוז בה בכוח. כך, הסכים יום אחד לתת לה גט. חזר בו למחרת. חזר והסכים. חזר ונסוג. היה זה גיהינום לשניהם.

לבסוף, לקראת הפגישה המתוכננת על-ידי מפקדו, נראה היה שהוא מוותר. הוא סיכם עם שרה כי בשלב ראשון תתגורר לבדה במשך שלושה חודשים — "כדי שתוכל לראות אם היא מסתדרת לבד", כפי שהסביר. הוא גם עמד על כך שהילדים יישארו אצלו. שרה ידעה שבגלל שעות עבודתו הארוכות לא יוכל לטפל בילדים, שיכנעה אותו לבסוף שיסכים למגוריהם בקיבוץ.

לקראת השבת האחרונה, נראה היה אם כן שהדברים מסתדרים על הצד הטוב ביותר, לפחות לגבי שרה ואלכס. ואז באה השבת האחרונה.

מה בדיוק אירע בנפשו של הסרן מחיל-הים, כאשר נותר בודד בבית הריק? מה עבר עליו במשך כל השבת הארוכה? מי יכול לדעת? התוצאה, מכל מקום, היתה טראגית.

"הבן טבע

בבריכה"

מי ידו יצא לבטיסו, נטל שם עוזי, הכניס אותו לתוך תיק, ויצא במגנית ספיישל לטיבעון. שמו וכתובתו של מאהבה של אשתו היו כבר ידועים לו. בעזרת משרד חקירות, בסביבות חצות הגיע לפתח הווילה היפה, שהיתה אפילה.

זה לא הרתיע אותו. הוא צילצל בדלת, וצילצל וצילצל. לבסוף נפתחה הדלת, ובעל הווילה הופיע בפתח.

סיפר השבוע הרופא הטיבעוני, מעל מיטתו בבית-החולים:

"פתחתי את הדלת. בפתח עמד מילו. שאלתי אותו מה הוא רוצה. הוא אמר שהוא מחפש את אשתו. הוא טען שבנו טבע בבריכה, והוא צריך לקחת את אשתו

האשה

שראתה את אהובה צונח על הריצפה, יצאה בריצה ממחבואה. "מילו, מה עשית?" זעקה בהיסטריה. מילו המופתע פנה ל-עברה, העוזי העשן עדיין בידי. שרה נחרדה, פתחה במנוסה. "עצרי, שרה, עצרי," צעק אחריה בעלה. היא המשיכה לרוץ. לפתע, פלט העוזי צרור ארוך נוסף. שרה נפלה מתבוססת בדמה.

"הרגתי

שני אנשים"

מי ידו, רגלו שותתת דם מפגיעת כדור מאקדחו של אלכס. סבב על עקביו, נכנס לבית-קפה שהיה עדיין פתוח, על אף השעה המאוחרת. ביקש להזעיק את המש-קפוא. "הרגתי שני אנשים," אמר בקול המטורה כבר היתה בדרך. שכנים,

מקום הפשע

הווילה הנאה והפסטורלית של אלכס הרי בטיבעון, בה התחולל בחצות ליל-שבת קרב הירויות הגורלי בין הבעל והמאהב, שבסיומו נפצעו שני הגברים — והאשה נהרגה. היתה זו הפעם השנייה תוך שלושה ימים שבעל הרג את אשתו בטיבעון השלווה. ליד הווילה, קציני משטרה.

שנחרדו לשמע מטחי-הירויות הממושכים, הודיעו למשטרה על מחבלים. רבי-פקד מאיר הירש, מפקד תחנת קריית-חיים, האחראי גם לטיבעון, הגיע למקום. מילו נעצר, הוחתם על הודאה, הועבר לז'נבה. "לא התכוונתי להרוג אותה," אמר בקול רועד לשופט, שהוציאה נגדו פקודת-מעצר. "רציתי רק להחזיר אותה אלי."

"התפתחה בינינו אהבה כה נפלאה," אמר, כמה שעות מאוחר יותר, אלכס הרי. "יחסים כאלה נהדרים. היינו יכולים להיות כל-כך מאושרים. ועכשיו?"

והוא הרים מבטו לעבר הגבר שכבב ב-מרחק כמה מיטות ממנו, כשמבטו הקפוא נעוץ במרחבי הגיהינום הפרטי שלו.

לבית-החולים אליו. "אלכס ענה ששרה איננה אצלו. "מה יש לך בתיק?" שאל בחשד את הסרן. "גשק," ענה הסרן — ושלף מיד את העוזי. אלכס ניסה לסגור את הדלת, אך הסרן פתח באש. הרופא זינק לאחור, מיהר לחדר השינה, שם היה איתו אקדח, הנמצא אצלו מאז שיחרורו מהצבא הבריטי, ושאותו הכין לקראת טיול ברמת-הגולן, שעמד לערוך עם שני בניו. "הוא ירה כמו אוקא-מוטו," נזכר השבוע אלכס, עדיין מוועזע. "ממש כמו מטורף. יריתי בחזרה. הוא פגע בי בשני כדורים בזרוע, ונפלתי. זה הציל אותי ממוות. הוא חשב אותי למת, והפסיק לירות בי."

אלא שלגבי שרה, שהסתתרה כל עת הירויות, היה זה פסק-דין מוות. ברגע

האב הבן והאלוף

סגן שמואל שמילוביץ (ממושקף), משמאלו אלוף מוטה גור ובנו בן השמונה של שמילוביץ — בעת ביקורו שערך מוטה אצל "בבית-החולים רמב"ם בחיפה. שמילוביץ ביקש מהאלוף, שעבר במקום, להתעכב ליד מיטת בנו. האלוף נענה.